

schrijft een artikel Zur Geschichte der sozialen Medizin, besonders in Deutschland, dat in een volgende aflevering nog voortgezet wordt. F. HIRSCHFELD, Ueber den Verbrauch an den wichtigsten Nahrungsmitteln unter den verschiedenen sozialen Verhältnissen in Deutschland; ook dit artikel is nog niet af in deze aflevering. K. JAFFÉ, Ueber den Leipziger wirtschaftlichen Verband, waarin het principe en de inrichting dezer belangrijkste vakvereniging der Duitsche geneesheeren worden uiteengezet. Een artikel van M. FÜRST getiteld: Gesellschaft für Soziale Reform behandelt evenzoo het principe en de inrichting der genoemde vereniging, die zich ten doel stelt de sociale hervorming der arbeidstoestanden in de hand te werken. Eindelijk een Berliner Brief von W. FEILCHENFELD. Verder bevat deze aflevering boekaankondigingen, referaten en mededeelingen van algemeenen aard.

De prijs van den jaargang van twaalf afleveringen ieder van 2½ à 3 vellen druks bedraagt 10 Mark. P. MUNTENDAM.

INGEZONDEN.

HET GROENE KRUIS.

Variis modis bene fit.

Met veel belangstelling las ik het ingezonden stuk van den Heer W. POOLMAN in n°. 21 van dit *Tijdschrift* over Het Groene Kruis. Elken dag daarentegen verbaas ik mij over de verregaande en laakbare onverschilligheid waarmede deze instelling nog door vele geneeskundigen wordt bejegend, die het groote nut van een vereniging tot het aanschaffen van verplegingsmiddelen en tot het bevorderen van de openbare gezondheid niet kunnen of willen inzien. Aan deze tragen en onverschilligen raad ik aan al hetgeen door de Heeren FLEISCHER en POOLMAN over deze zaak geschreven is te lezen en te herlezen.

Intusschen kan ik mij niet in alle opzichten vereenigen met de methode volgens welke de Heer POOLMAN nieuwe afdelingen tot stand wil brengen. Hierbij moet niet het laten rondgaan van een lijst het uitgangspunt zijn, maar voorafgaan moet een meeting, waar alle standen tegenwoordig zijn. Vóór alles moet gezorgd worden, dat op deze vergadering tegenwoordig zijn enkele autoriteiten op het gebied van kerk en burgerlijke gemeente, werklieden, particulieren, landbouwers, bestuursleden van ziekenfondsen en zoo mogelijk vrouwen. In een populaire lezing, liefst geïmproviseerd, moet daar het wezen en de beteekenis van Het Groene Kruis ten opzichte van de ziekenverpleging en van de openbare gezondheid worden uiteengezet. De nieuwe vereniging moet staande de vergadering worden opgericht en een voorloopig bestuur benoemd. Mijn ondervinding op 3 plaatsen opgedaan is deze, dat nagenoeg allen voor meer of minder contributie terstond toetreden als lid. Dan moet den volgenden dag de lijst circuleeren bij de afwezige ingezetenen en daarna een nieuwe vergadering belegd worden tot het be-

noemen van een definitief bestuur. De medicus onthoude zich hiervan, en diene alleen na ontvangen uitnoodiging van advies.

Bij de oprichting van de vereeniging te Beerta stelde ik voor de zogenoemde „arbeiders”, dat zijn de arbeiders die het landbouwwerk verrichten, vrij te stellen van betaling der contributie. Dit voorstel wekte een levendig protest van den kant van deze groote klasse der bevolking, die bij monde van den Voorzitter van het ziekenfonds verklaarden in deze zaak geen aalmoes te willen ontvangen, veel liever een kleine contributie te willen betalen. Het minimum der contributie werd alsnu bepaald op 25 cents en klimt op tot f 2.50. Volgens dezen maatstaf traden na eenige propaganda alleen in het dorp Oude Beerta met ruim 2200 zielen 350 leden toe.

De vereeniging bestaat nu twee jaren en ik heb alle reden om mij te verheugen in den maatregel om zoo weinig mogelijk en met name slechts de bedeelden van contributie-betaling vrij te stellen. Fier en met opgerichten hoofde gaat nu de geringste arbeider naar den magazijnmeester om zijn windkussen, croupketel, inhalatietoestel, ziekenstoel, ijzeren ledikant, enz. te halen, waarop hij evengoed recht heeft als de burgemeester. En ik deelde in de vorige maand volkomen in het zelfbewustzijn van een weduwe die thuis haar dochter, een dienstmeisje, verpleegde die aan febris typhoïdea leed en aldus tot mij sprak: „Meneer, als Grietje een windkussen noodig heeft, moet meneer het zeggen, want ik betaal ook mien kwartje aan dat Gruine Kruus”. En het windkussen en de ziekenstoel die zij ontving waren haar niet geschonken, maar maakten een deel uit van haar eigendom, waar zij niemand voor te danken heeft.

Ik ben daarom van meening dat men in deze zaak slechts de bedeelden en de armlastigen tot de onvermogenenden moet rekenen. Het Groene Kruis moet over geheel Nederland gemaakt worden tot een volkszaak en niet tot een betoon van liefdadigheid!

Aan het einde van deze regelen een eeresalut aan POOLMAN EN FLEISCHER voor hun onvermoeide pogingen in dit overgroot volksbelang!

Beerta, 23 November 1903.

B. SLINGENBERG.

Timor Koepang, 30 September 1903.

Geachte Redactie!

In n°. 4 van 25 Juli jl. heeft collega KOCH de vriendelijkheid, de door mij in het *Indisch Geneeskundig Tijdschrift*, n°. 5 van 1901 gegeven methode tot „operatie van leverabsces in één tempo, bij afwezigheid van adhaesies” te vermelden als een z. i. zeer praktischen raad. Hiermede kan ik mij slechts vereerd gevoelen, doch moet tot mijn spijt het aantal ingezonden stukken vermeerderen, ten einde een paar opmerkingen te kunnen maken, naar aanleiding van het verder door collega KOCH in verband hiermee gezegde (zie de noot op blz. 194).

„Een zeer praktischen raad gaf collega PRUUS: (dubbele punt). In moeilijke gevallen, waar men met slechte assistentie opereert, zoodat het aanhechten der lever niet gelukt, kan men eenvoudig . . . enz.”. Het geeft, natuurlijk tegen de bedoeling van collega KOCH, maar het geeft toch den indruk, als